

ГОЛОГО́РИ — горбогірне пасмо на півночі Подільської височини, частина **Гологоро-Кременецького кряжа**, в межах **Львівської області**. Довжина 45 км, шир. бл. 10 км. Макс. висоти зосереджені у зх. і центр. частинах. У межах пасма розташ. найвища вершина Поділ. височини — г. Камула (вис. 471 м над р. м.). Пасмо має асиметр. форму: на Пн. Зх. крутим уступом обривається до зандрової рівнини Малого Полісся, на Пд. Сх. поступово переходить у Перемишлян. горбогір'я. Поверхня Г. розчленов. притоками Зх. Бугу та Дністра.

Характерні долинно-балк. форми рельєфу. Г. сформовані з мергелів, алевроїтів, пісковиків, пісків і вапняків верхньокрейдяного та пліоценового віку, перекритих гол. чином лесоподіб. суглинками. Поширені ерозійні процеси. У ландшафт. структурі Г. переважають місцевості крутосхилих розчленов. горбів і пасом з сірими лісовими ґрунтами на лесоподіб. суглинках під грабово-буковими лісами та похилосхилих пасом і увалів із сірими, світло-сірими ґрунтами на лесоподіб. суглинках. Подекуди на стрімких схилах пд. румбів трапляються ділянки лучно-степової рослинності на дерново-карбонатних ґрунтах (рендзинах). Значна частина площі розорана. Розвинене ліс. й сільс. госп-во. Р-н рекреації. У межах Г. — ботан. пам'ятка природи заг.-держ. значення **Лиса гора** та гора **Силуха**.

О. О. Кагало

Бібліографічний опис:

Гологори / О. О. Кагало // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-25434>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).